

POSTANOWIENIE

Dnia 10 sierpnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

w sprawie z powództwa Syndyka Masy Upadłości B.[...] S.A. w upadłości likwidacyjnej w K.

przeciwko Skarbowi Państwa - Generalnemu Dyrektorowi Dróg Krajowych i Autostrad Oddział w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 10 sierpnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 9 sierpnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza na rzecz Skarbu Państwa-Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej od powoda kwotę 8100,- (osiem tysięcy sto) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest szczególnym środkiem odwoławczym, którego wymogi określa art. 398⁴ § 1 i 2 k.p.c. wskazując na jej cechy konstrukcyjne i nakładając na skarżącego obowiązek zawarcia w skardze wniosku o przyjęcie do rozpoznania oraz jego uzasadnienia.

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy

kasacyjne i ich uzasadnienie, zaś cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie przez skarżącego istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym. W wypadku powołania we wniosku przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należy sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić odrębną, pogłębioną argumentację prawną wskazującą na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi do rozpoznania (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01 OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 23 listopada 2010 r., II CSK 344/10, nie publ.).

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej przedstawiła dwa zagadnienia prawne skoncentrowane na problemie czy sąd oceniający opinię biegłego jako „nieudolną” i odmawiający jej uzupełnienia lub powołania nowego biegłego, nie przyjmuje funkcji biegłego i nie przekracza granic swobodnej oceny dowodów a nadto czy oddalenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego nie prowadzi do wniosku, że sąd niezasadnie zastąpił ją innymi dowodami, w sytuacji, gdy stwierdzenie zawinionego zachowania powoda lub pozwanego bezspornie wymagało wiadomości specjalnych.

W uzasadnieniu wniosku skarżąca zarzuciła naruszenie art. 233 § 1 w zw. z 278 k.p.c. oraz w znacznej jego części odniosła się do stanu faktycznego dokonując jego własnej oceny. Pominęła natomiast, że zakaz oparcia skargi na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub dowodów, określony w art. 398³ § 3 k.p.c., oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów. Również art. 398¹³ § 2 *in fine* k.p.c. stwierdza, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Argumenty podniesione w uzasadnieniu zarzutu i zmierzające do wykazania, że Sąd drugiej instancji naruszył określone w art. 233 § 1 k.p.c. granice swobodnej oceny dowodów nie mogą być, zatem skuteczne. Sąd Najwyższy jest sądem prawa, a nie sądem faktu, i nie dokonuje kontroli prawidłowości oceny dowodów przeprowadzonej przez sąd drugiej instancji, jak również prawidłowości dokonanych ustaleń faktycznych. Tak, więc zarzut

naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. (nawet w powiązaniu z art. 278 k.p.c.) motywowany niewłaściwą oceną dowodów nie może być skutecznie podniesiony w ramach wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania. Kontroli Sądu Najwyższego nie podlega też ocena Sądu Apelacyjnego co do wartości dowodowej innych dowodów, niż opinia biegłego i ich znaczenia do rozstrzygnięcia.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie brak jest zatem wywodów uzasadniających istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a więc zagadnienia prawnego cechującego się nowością i dotychczas niewyjaśnionego oraz nierozwiązanego w orzecznictwie, budzącego zatem wątpliwości kwalifikowane a nie zwykłe, które mogą być rozstrzygnięte przez sąd powszechny w toku rozpoznawania sprawy. Podnieść też trzeba, że zagadnienie prawne nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia, a do takiego rezultatu zmierza wniosek w tym zakresie. Odpowiedź na tak sformułowane zagadnienie zawierające szereg szczegółowych założeń, które nie uwzględniają ustalonego stanu faktycznego w odniesieniu do sposobu wykonywania prac i odnoszą się do zakazu oceny dowodów i okoliczności faktycznych w postępowaniu kasacyjnym, nie jest możliwa.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach należnych stronie pozwanej orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 99, 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015, poz. 1800 ze zm.).